

Дихай осонням, дихай,
Щастя блищать емалі.
Перепливти Славуту,
Перепливти й воскреснуть.
Де розв'язались пута,
Терну жура старезна.
Не озивайся, слухай,
Любу розмову їхню
Серед мільйонів звуків,
Поміж одчаю й лиха.
Щастя блищать емалі,
Нестор відкриє книгу,
Нитку зіткала пряля,
Терну розмова стихла.

* * *

Чапелька дивна туманами бродить,
Ластиться літеплом ласки вода.
Вербонька красна зітхає навпроти,
Вербонька красна іще молода.
А лепехою лягають позлітки,
Запах густішає, мліють думки.
Хочеться тишу збудити і крикнуть:
Де ж України пречисті вінки?
Де ж України осміяні діти?
Гнізда чужі стережуть і мовчать,
Хай лепехи дух дороги засвітить,
Стане покуттям вселенська печаль.
Грають клейноди на грудях гетьманських,
Правда кривавиться, в безмір тече.
Прядка гуркоче, щоб нитку допрясти,
Гетьман торкається мертвих очей
І затуляє повіки козачі,
Скільки вже страчено й стратиться ще.
Чом же, гетьмане, гойднувся і плачеш?
Чом же здригнулось зрадливо плече?

Чапелька дивна – душа козаченька,
Що під вербою заснув назавжди.
Гетьман в сідлі вже, руша поволеньки,
Будуть шаблюки крізь темінь цвісти.

* * *

Залишся тінню на крилі пташати,
Воно давно до Іррю зібралось.
Горить прокляттям нависне багаття,
Та серпень вже стара циганка вкрала.
Поклала у забрьохану кибитку,
І табір далі рушив по дорозі.
Гроза ще буде вереснем горіти,
Примоститься веселка на порозі.
Нестерпно лячно від її говіння,
Бо верби запалали біля неї.
Хліб зійде дивом теплим на скорині,
Хатки-пташата зодягли киреї.
Куди ж ви, не летіть, мої рідненькі,
Без вас як селам, Україні жити?
Так хмари низько, і шкварчать обценьки,
З грудей мені виймають серце. Пити
Оцю прадавню зав'язь із криниці,
Цямрина скрикне, відрами озветься.
Щоб на останок заспівала «Гриця»,
Щоб зупинилось попід небом серце.

* * *

Тіні сосен важкі, наче гріх,
Гусне вивільги голос. Одначе
Вже до фінішу ранок добіг,
Упаду горілиць в цвіт гарячий.
Високостя цілують хмарки,
Високостям блукає вже спека.
І рибалка такий говіркий